

Rruga e vështirë e Profetëve, “Misioni i Profetit”

*Heshtja kishte pushtuar mbarë vendin. Koha ishte në pritje të ngjarjes së madhe të përjetshme. Një nga pasardhësit e pastër të mikut të Zotit, Ibrahimit (Paqja qoftë mbi të!) ishte zhytur në një qetësi të rrallë. Në mirazhin e tij hyjnor ai ishte duke soditur kryeveprat mahnitëse e madhështore të Krijuesit. I gjithë Krijimi që nga fillimi ishte në pritje të këtij momenti. E tërë bota ishte në zanafillën e një ngjarjeje të pakrahasueshme. Kur do të vinte ai moment i premtuar? Adhurimi në vendin e Shenjtë ishte vetëm një hije dhe ky vend ishte kthyer në një vend mbytës për shkak të injorancës, të padijes e të indiferencës së njerëzve. Ai vetë e kishte parë se si arabët i mbytnin vajzat e tyre foshnje, duke i varrosur të gjalla vetëm për shkak opinionit të keq që kishin, e nuk u vinin veshin të qarave të fëmijës. Ai ishte dëshmitar i lotëve dhe i qarjeve të njerëzve, ku mungesa e ndërgjegjes njerëzore kamzhikonte mbi jetët e tyre. Sa e sa jetimë e gdhinin natën të gërryer nga uria dhe nuk dinin se ku t'i varnin shpresat e tyre. Ai kishte parë skllavërimin e njeriut në kushtet më poshtëruese. Nuk ekzistonte as dhembshuria e as solidariteti. Rrënjet e dinjitetit njerëzor ishin tharë që të gjitha. Në këto kushte mjerimi e errësire, bota digjej për një shkëndijë drejtësie. Akoma dëgjoheshin vajtimet e nënave që kishin humbur foshnjat apo bijtë e tyre në luftra e konflikte pa kuptim. Vajtimi i tyre shurdhonte veshin e qiellit. Por, bota e zhytur në shtypje, mjerim e injorancë kërkonte shpëtimtarin e saj; i cili, do të qetësonte zemrat njerëzore, do t'u kthente atyre lirinë dhe do t'i udhëzonte drejt së vërtetës. Toka dhe koha ishin në pragun e mbërritjes së atij çasti, të cilin e patën njoftuar të gjithë profetët; një çast i përjetshëm dhe historik, i cili, historinë e errët dhe fatkeqësinë njerëzore do t'i kthente në lumturi e në dinjitet të përhershëm dhe nga ai fis injorant e i pakulturuar do të nxirrte një perlë në historinë e botës. Nga kulmi i errësirës, një dritë shkëlqeu në mesin e qiellit duke hedhur rreze shprese e ngrohtësie në zemrat e njerëzve. Një zë nga qielli e thirri atë dhe i tha; **“Lexo; Me emrin e Zotit tënd që të krijoi!”** dhe kështu Shpallja hyjnore e misioni profetik zbriti mbi trupin e nderuar të Muhammed Abdullahut (Paqja dhe bekimet e All'llahut qofshin mbi të!).*

Xhebraili (paqja qoftë mbi të!) u shfaq përpara të Dërguarit të Zotit dhe i dha atij lajmin e shpalljes së Profetësisë; një përgjegjësi shumë e madhe, nga fillimi e deri në Kijamet. Në këtë mënyrë, Profeti i nderuar (Paqja dhe bekimet e All'llahut qofshin mbi të!), në emër të Zotit dhe duke u mbështetur tek Ai, e pranoi detyrën e vështirë të profetit; detyrën e udhëheqjes së njerëzve të humbur dhe atyre të hutuar;

një rrugë shumë e gjatë dhe një detyrë shumë e vështirë. Ai, tashmë, do të përballej me njerëz që deri në atë kohë në vend të Zotit të Gjithëpushtetshëm kishin adhuruar vetëm idhuj e sende të pashpirt.

Në këtë shtypje errësire, Zoti i Madhërueshëm, nga mesi i besimtarëve dhe nga brezi i tyre ngriti një njeri që për ta të lexonte Librin e Tij dhe t'i edukonte ata sipas ajeteve dhe shembujve të dokumentuar.

Në ato kohë të errëta ku mungonte drejtësia, Profeti u ngrit me arsye e argumente të qarta, dhe me mrekullinë e përjetshme, Kur'anin, që mendjen e përhumbur njerëzore ta udhëzonte drejt lumturisë së kësaj bote dhe të Botës Tjetër. Profeti (Paqja dhe bekimet e All'llahut qofshin mbi të!) ishte kaq i dhënë pas misionit të tij, sa që e harroi fare veten dhe i mbushur e i frymëzuar me dashurinë dhe mëshirën hyjnore, i duronte të gjithë mundimet e vështirësitë që sillte kjo rrugë, e megjithatë, nuk shprehu asnjëherë mërzitje.

Ai lexonte ajetet e Kur'anit dhe duke përmendur fjalët e All'llahut të Madhërueshëm lulëzohej shpirti i jetës dhe gjallërohej shoqëria. Aq shumë ishte i dhënë pas Kur'anit, sa që çdo natë deri në agim ai qëndronte duke lexuar e duke përmendur fjalët e së Vërtetës dhe zhytej në kënaqësinë e lutjeve drejtuar Zotit të Madhëruar. I Dërguari i Zotit ishte tretur në adhurimin e Krijuesit të Gjithësisë dhe i kishte hequr të gjitha vellojt e në mes tij dhe Zotit nuk kishte më pengesa. Edhe pse, atij i bëheshin shumë padrejtësi dhe mundime nga ana e njerëzve me arsye të verbër e me zemra të sëmura, ai me anë të durimit, si një pasqyrë reflektoi mbi ta të gjitha atributet dhe virtytet e ndritshme hyjnore të Krijuesit të botës. Profeti i duroi të gjitha mundimet për hir të edukimit dhe të udhëzimit të brezave drejt së mirës dhe rrugës së vërtetë.

*Profeti i mëshirës, i cili gëzonte dhe meritën e të qenit profeti i fundit i të gjithë profetëve, aq shumë ishte i përkushtuar drejt lumturisë dhe shpëtimit të racës njerëzore, sa që vetë Zoti i Lavdishëm i drejtohet atij për këtë gjë: “ **Ta Ha! Ne nuk ta shpallëm Kur'anin për të të munduar ty (Muhammed)!”***

Pika interesante këtu është që, megjithëse Profeti ngacmohej, goditej e vuante prej arabëve injorantë, idhujtarë e mohues, ai kurrë nuk hoqi dorë nga shpallja e fjalës së vërtetë dhe nga drejtimi i besimtarëve. Ky përkushtim i tij u njoh si mirësia e Profetit. Qëndrimi i tij u bë shembulli i durimit dhe i qëndresës në rrugën e së vërtetës dhe prosperitetit të qëllimeve humaniste të Islamit. Profeti i nderuar (Paqja dhe bekimet e All'llahut qofshin mbi të!) duhet ndjekur si shembull në çdo veprim të tij. Ai që nga fillimi e deri në fund është i mbuluar me mirësi dhe sjellja e papërsëritshme e tij ishte elementi kryesor i përhapjes së Islamit në të gjithë botën. Profeti është vetë mëshirë si dhe imazh i mëshirës hyjnore, e cila është qëllimi i Shpalljes së Zotit: “O Pejgamber! Ne nuk të dërguam ty, veçse mëshirë për tërë botën.” Kjo mëshirë është aq e madhe e aq e begatë, sa që krijimi kalon nëpër rrugën e drejtë

nën hijen e mëshirës së Profetit. Pa dyshim, që shpjegimi më i mirë që e tregon Profetin si shembull sublim të fisnikërisë dhe të mirësisë është ai që bën shoku dhe miku i afërt e i përhershëm i Profetit (Paqja dhe bekimet e All'llahut qofshin mbi të!), Aliu në Nahxhul Balagha, ku thotë: “ Profeti (Paqja dhe bekimet e All'llahut qofshin mbi të!) pasurinë e kësaj bote e llogariste si shumë të vogël dhe po kështu, e paraqiste atë përpara të tjerëve. Atë ai e shikonte si një pengesë dhe po kështu, e prezantonte atë si pengesë e pa shumë peshë pranë të tjerëve. Ai e dinte që Zoti, si respekt ndaj dëshirës së tij, botën e mbajti larg atij dhe atë ia fali të tjerëve për arsye të të qënies të pavlerë të saj.

Profeti i kishte kthyer shpinën përfitimit të kësaj bote dhe kujtimi i saj në zemrën e tij vdiste. Ai dëshironte që zbukurimet e kësaj bote të rrinin larg syve të tij, me qëllim që ai të mos qëndronte në dëshirimin e saj. Ai e këshilloi ymetin islam me paralajmërimet e nevojshme dhe me anë të lajmeve të tij të mira, ai i ftoi njerëzit drejt Xhenetit e i shpëtoi ata nga zjarri i Xhehenemit”.

Profeti, me devotshmëri e përkushtim arriti në atë pikë sa që Zoti i Lavdishëm në Kur'anin Fisnik për të provuar humbjen e zemërverbërve dhe për t'i falur ngrohtësi shpirtit të munduar e të plagosur të Profetit (Paqja dhe bekimet e All'llahut qofshin mbi të!) betohet mbi shpirtin e Profetit dhe na kujton që vlera e shpirtit të tij është shumë e madhe.

Aliu (Paqja qoftë mbi të!), i cili ka qënë pranë Profetit në çdo situatë, në çdo ngjarje, emocion apo mendim të Profetit, për të, thotë: “Zoti i Lartë e ka zgjedhur Profetin (Paqja dhe bekimet e All'llahut qofshin mbi të!) nga pema e begatë e Profetëve, nga burimi i dritës së udhëheqjes, nga pozita e lartë dhe e pashoqe, nga toka e Bet'hasë (vendi ku jetonin kurejshët), nga pishtarët e vendosur në mes të errësirës dhe nga burimi i urtësisë. Profeti është një mjek i cili ka ardhur për të shëruar të sëmurët e përhumbur. Ai ka sjellë balsamin e tij i cili mbyll plagët e hapura në gjirin e njerëzimit. Ai ka ardhur për të shëruar zemrat e verbëra, veshët e shurdhër dhe gjuhët memece. Me ilaçin e tij ai shëron të gjithë të sëmurët e harruar dhe ata të përhumbur”.

Në një ligjeratë tjetër thotë: “...kështu, mrekullia e shpalljes së Profetësisë zbriti nga ana Zotit të Lavdishëm mbi Hazretin Muhammed (Paqja dhe bekimet e All'llahut qofshin mbi të!). Filizin e parë dhe kryesor të ekzistencës së tij, Zoti e kishte nxjerrë nga minierat më të mira dhe e mbolli atë në tokat më të pastra e më të dashura dhe e ujiti vetë atë. Ai e solli atë, pikërisht, nga ajo pemë që kishin krijuar profetët e tjerë. Familja e tij është familja më e mirë; paraardhësit e tij janë ata më të mirët dhe pema e ekzistencës së tij është ajo më e mira. Ajo u mboll nën përkujdesin e sigurinë e Zotit dhe u rrit nën gjirin e familjes së nderuar. Degët e kësaj peme arritën deri në majat e qiellit dhe dora e askujt nuk mund t'i arrinte frutat e saj. Pra, Profeti (Paqja dhe bekimet e All'llahut qofshin mbi të!), është shembull i të devotshmëve dhe udhërrëfyes i atyre që kërkojnë drejtim. Ai është një pishtar me dritë të

shkëlqyeshme dhe një yll i ndritshëm; ai është dritë që të ndriçon me rrezet e tij rrugën e drejtë dhe të ndez jetën; ai me fjalët e tij të bën të dallosh të vërtetën nga e pavërteta dhe urdhri i tij është plotësisht i drejtë. Zoti i Madhëruar e shpalli atë Profet në një periudhë, e cila kishte shumë distancë kohore me kohën e Profetëve të tjerë e ku njerëzit ishin shkëputur nga veprat e mira dhe kombet kishin rënë në injorancë dhe në padije”.

Por, sa e madhe është mirësia e fisnikëria e Profetit, e sidomos, kur e dëgjojmë atë nga ana e njeriut i cili ka qënë krijesa më i afërt me vetë Profetin, qoftë nga ana fizike, ashtu dhe nga ana e virtyteve dhe e devotshmërisë.

Aliu (paqja qoftë mbi të!) është pasqyra e të gjitha virtyteve dhe moraleve të pastra e të shenjta të Hazretit Muhammed (Paqja dhe bekimet e All'llahut qofshin mbi të!). Në fjalët e Aliut (paqja qoftë mbi të!) mund të vështrohen e të njihen aspektet e mendimit dhe botëkuptimi ndriçues i Profetit, sepse edhe vetë Aliu është i edukuar me këtë shkollë hyjnore dhe është vazhdues i së drejtës së Profetit. Me të vërtetë, asnjë njeri si Aliu nuk e ka njohur Profetin dhe as nuk e ka kuptuar pozitën e tij të caktuar nga Zoti. Edhe ne, duke u ndihmuar nga fjalët e vyera të Aliut, përpiqemi ta njohim ashtu siç duhet Profetin, sado që përpjekja jonë në njohjen e tij është veçse një pikë në oqeanin e pakufi dhe të thellë të personalitetit të Profetit të nderuar (Paqja dhe bekimet e All'llahut qofshin mbi të!). Pra, edhe njëherë tjetër ulemi pranë kuvendimit të Aliut (paqja qoftë mbi të!) që t'i falim freski dhe entuziazëm shpirtit tonë duke përkujtuar sjelljen dhe emrin e Profetit të nderuar (Paqja dhe bekimet e All'llahut qofshin mbi të!); ta vendosim veten në mes të këtij flladi të freskët të mëshirës hyjnore, që ndoshta edhe ne të jemi nga ndjekësit e vërtetë të rrugës së Profetit (Paqja dhe bekimet e All'llahut qofshin mbi të!).

“Zoti, Profetin e Tij e dha si dritë për të na e bërë rrugën të qartë përmes Librit Udhërrëfyes. Familja e tij ishte familja më e mirë dhe më e nderuar dhe pema e ekzistencës së saj është nga pemët më të mira, ku degët e saj janë të drejta dhe frutat e saj janë me kokë poshtë, ku të mund të përfitojnë të gjithë. Vendi i lindjes së tij është Meka dhe migrimi i tij është drejt Medines së pastër, nga ku u ngrit emri i tij i nderuar dhe ftesa e tij iu drejtuar çdo cepi. Zoti i Madhëruar, atë e dërgoi me argumente të plota dhe të mjaftueshme (Kur'anin) dhe me udhëzime të qarta. Kështu, u njohën rregulla e ligje që nuk njiheshin dhe kequdhëzimet që kishin filluar të hyjnë në fetë e tjera u prenë dhe ai shpalli rregullat dhe caktimet e Zotit. Pra, kushdo që zgjedh një fe tjetër përveç Islamit, padyshim, që do t'i presë marrëdhëniet me Zotin e Madhëruar dhe rrëzimi i tij do të jetë shumë i rëndë; fundi i tij do të jetë hidhërim dhe vuajtje pa mbarim”. Më pas, Aliu (Paqja qoftë mbi të!) vazhdon të na shpjegojë mënyrën e jetesës së Profetit të Islamit (Paqja dhe bekimet e All'llahut qofshin mbi të!), të cilën, na e paraqet kështu: “Pra, ndiq rrugën e shembullin e Profetit të pastër, sepse Profeti është shembull pastërtie për

ata që kërkojnë model. Ai është burim madhështie e fisnikërie për atë person që kërkon madhështi dhe personi më i dashur i Zotit është ai që ndjek Profetin dhe shembullin e tij dhe i hedh hapat në gjurmët e tij.

Profeti (Paqja dhe bekimet e All'llahut qofshin mbi të!) nuk hëngri në këtë botë që të mbushte gojën dhe as cepin e syrit nuk ia hodhi kësaj bote. Të dy veshkat e tij ishin ato më të voglat dhe barku i tij ishte ai më i zbrazëti. Atij i ofruan botën, por nuk e pranoi. Kur e dinte që dikush ishte armik i Zotit, atë e bënte edhe armik të vetes, e nëse Zoti përbuzte diçka, edhe ai e përbuzte, e atë gjë që Zoti e shikonte si të vogël, të vogël e shikonte dhe ai...

Profeti ulej përdhe dhe hante ashtu si një skllav. Ai ulej në mënyrë shumë të thjeshtë. Me duart e tij i lidhte këpucët dhe vetë e qepte rrobën e tij. Ai hipte mbi gomar pa samar dhe pas vetes hipte dhe ndonjë tjetër. Një perde varej mbi derën e shtëpisë së tij, pas së cilës dukej një pamje. Njëherë, i tha njëerës prej bashkëshorteve: “Ma hiq nga sytë këtë perde, se sa herë e shoh më kujtohet kjo botë dhe zbukurimet e saj. Profeti (Paqja dhe bekimet e All'llahut qofshin mbi të!), e hoqi zemrën nga kjo botë dhe i shkuli rrënjët e saj nga shpirti i tij”.

Nëse vështrojmë begatitë e mëdha hyjnore që zbritën mbi Tokë në kohën kur u shpall Profeti i Islamit (Paqja dhe bekimet e All'llahut qofshin mbi të!), kuptojmë mënyrën se si ai i bindi njerëzit që t'i besonin dhe me anë të ftesës së tij t'i bashkonte ata; si i shpalosi bekimet hyjnore përmbi ta, duke u hapur atyre rrugët e lehtësimit dhe të mirëqënies.

Ata u zhytën në mes të begatave të pafund dhe jeta e tyre u mbush plot gjallëri. Çështjet e tyre shoqërore u shëndoshën dhe u vendosën nën hijen e fuqisë së pushtetit të Islamit; u qetësuan në bazë të madhështisë së besimit dhe arritën qëndrueshmëri në qeverisje. Në atë kohë, ata u bënë sunduesit dhe drejtuesit e botës dhe mbretër përmbi Tokë.

“O Zot! O Zgjerues i çdo zgjerimi! O Mbajtësi i qiejve! O Krijues i zemrave! Lavditë e Tua më të çmuara dhe bekimet e tua më të larta jepja Muhammedit (Paqja dhe bekimet e All'llahut qofshin mbi të!), që është i Dërguari Yt dhe Profeti i fundit; ai është çelësi i dyerve të mbyllura dhe dalluesi i së vërtetës; ai është varrmihësi i ushtrive të së shtrembrës; ai është rrëzuesi i të pavërtetës dhe i idhujve; ai pranoi detyrën e rëndë të Profetit dhe për hir të urdhrit Tënd u ngrit më këmbë dhe menjëherë, eci drejt rrugës së kënaqësisë Tënde; madje, as edhe një hap ai nuk u step dhe as nuk u përkul në këtë mision. Ai në pranimin e Shpalljes hyjnore ishte shumë i fuqishëm, ruajtës dhe mbrojtës i lidhjes dhe i besës së dhënë. Ai u përpoq në zbatimin e urdhrit Tënd, që të shikohej drita e së vërtetës, e rruga për injorantët të ndriçohesh dhe zemrat që ishin zhytur në gjynah gjetën rrugë drejtimi.

Ai ngriti lart flamujt e së vërtetës dhe vuri në themele rregullat e ndritshme. Ai është Profeti i sigurt dhe i besueshëm, vendosës i dijes e i njohurisë Tënde. Ai është dëshmitar i Ditës së Ringjalljes. Ai u ngrit për të shpallur të vërtetën dhe është i dërguari Yt tek njerëzit.

O Zot! Hap një vend shumë të gjërë në mirësinë Tënde për Profetin (Paqja dhe bekimet e All'llahut qofshin mbi të!) dhe shtoji shpërblimet e bekimet e Tua për të!”

Me anë të këtij libri shpresojmë që dashamirësit e dijes fetare të ndjekin rrugën e Profetit të nderuar, sepse më i dashuri te Zoti i Madhëruar është ai që hedh hapat në gjurmët e të Dërguarit të Tij.